

prima instanță - G. Bivol

instanța de apel - N. Cernat, A. Gavrilița, A. Pahopol

ÎNCHEIERE

11 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Valentina Clevadi
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Mihail Patrînjel,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Patrînjel împotriva Ministerului Apărării al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de Mihail Patrînjel și menținută hotărîrea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 11 iunie 2014.

c o n s t a ă

La 17 decembrie 2012, Mihail Patrînjel a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Apărării al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, Mihail Patrînjel a indicat că satisface serviciul militar în Forțele Armate din 23 mai 2005 pînă în prezent.

A mai menționat că la 11 decembrie 2009 a fost înscris în rînd pentru acordarea spațiului locativ împreună cu membrii familiei și anume a unui apartament cu o odaie.

La 22 noiembrie 2012 s-a adresat cu cerere prealabilă pîrîtului privind realizarea dreptului său la spațiu locativ, însă cererea sa a fost respinsă.

Mihail Patrînjel solicită recunoașterea ilegalității refuzului Ministerului Apărării al Republicii Moldova privind asigurarea cu spațiu locativ, obligarea Ministerului Apărării al Republicii Moldova să-i acorde un apartament cu o odaie.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 11 iunie 2014, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014, a fost respins apelul declarat de Mihail Patrînjel și menținută hotărîrea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 11 iunie 2014.

La 27 ianuarie 2015, în termenul prevăzut de lege, Mihail Patrînjel a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărîri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Mihail Patrînjel, în motivarea recursului a menționat că intimatul a recunoscut că este inclus în lista solicitanților Armatei Naționale ce necesită asigurare cu spațiu locativ în orașul Chișinău în baza raportului depus. Mai mult ca atît, intimatul a declarat că este dispus să-l asigure cu spațiu locativ, cu respectarea succesiunii și normelor stabilite în baza cererilor depuse de solicitanți, odată cu alocarea surselor financiare necesare în acest scop, însă aceasta nu reprezintă o dovadă certă că va fi asigurat cu spațiu locativ. Astfel, în răspunsul la cererea prealabilă, i s-a comunicat că Ministerul Apărării recunoaște dreptul său la asigurarea cu spațiu locativ, însă cererea va fi propusă spre reexaminare în modul stabilit, odată cu stabilirea posibilităților reale de soluționare. Totodată, i s-a comunicat că actualmente Ministerul Apărării nu dispune de locuințe care ar putea fi acordate solicitanților, iar în vederea asigurării cu spațiu locativ a militarilor prin contract și rezerviștilor Armatei Naționale, întreprinde măsurile necesare întru asigurarea posibilităților reale și implementarea mecanismului legal.

În argumentarea poziției sale intimatul a invocat, că dovada faptului precum că Ministerul Apărării întreprinde măsuri în vederea asigurării cu spațiu locativ a militarilor prin contract și rezerviștilor Armatei Naționale, servește aprobarea Hotărîrilor Guvernului nr. 91 din 13 februarie 2012 și nr. 873 din 20 noiembrie 2012 ”Cu privire la parteneriatul public-privat pentru construcția de locuințe și obiective de menire social-culturală.

Consideră că recunoașterea unui drept, dar neexecutarea lui duce la executarea forțată, mai mult recunoașterea unui fapt de ambele părți duce la recunoașterea lui ca fiind incontestabil, ca un fapt stabilit.

De asemenea, menționează că legea nu are efect retroactiv dacă afectează drepturile omului. Astfel, un drept obținut cîndva nu poate fi abrogat prin lege. Astfel, afirmațiile intimatului precum că acțiunea Legii cu privire la statutul militarilor nr. 162 din 22 iulie 2005 și anume că prevederile art. 21 referitor la asigurarea cu spațiu locativ au fost excluse prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 90 din 04 decembrie 2009, nu au temei legal, iar instanțele nu au luat în considerație faptul că a activat în cadrul Armatei Naționale în perioada cînd acțiunea Legii cu privire la statutul militarilor nr. 162 din 22 iulie 2005 (în redacția precedentă) se răsfrîngea asupra sa și deci deține dreptul (la spațiul locativ) la achitarea compensației bănești pentru a costului comercial a unui apartament cu o odaie.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei instanței de apel din 25 noiembrie 2014, a fost expediată în adresa părților la 26 noiembrie 2014 (f.d. 83), astfel recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Mihail Patrînjel, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel, ci a formulat critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, accesul la un tribunal în aspectul art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale cuprinde și condițiile în care poate fi atacată o hotărâre a unor instanțe de fond (*Guerin versus Franța*).

Totodată, acest drept nu este absolut, iar marja de apreciere aparține statului. Cu referire la caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție consideră că dreptul recurentului de acces la un tribunal în aspectul art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu este afectat.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Mihail Patrînjel ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Mihail Patrînjel se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Dumitru Mardari